

отъ работата си. Той следѣше неприятелскитѣ параходи съ педантичната точностъ на ученъ и съ будното внимание на детективъ.

Адамовъ бѣше служилъ на разни параходи, видѣлъ бѣше далечни страни и на всички езици говорѣше по малко. Имаше твърде оригинална фигура: високъ и сухъ, черно, грапаво лице, черна брада, тукъ-тамъ прошарена вече, пресипналъ гласъ и по цѣлата широчина на челото — единъ белегъ отъ заздравѣла рана. За гласа си той казваше, че пресипналъ отъ настинка, но за историята на раната обикновено мълчеше и само леко се поусмихваше съ крайчеца на устнитѣ си. Напоследъкъ той е билъ пилотъ въ едно портово капитанство и още носѣше матроската си униформа. Лулата никога не снемаше отъ устата си.

Въ заставата всѣки день се случваше по нѣщо. Докарваха нѣкой контрабандистъ, заловенъ нѣкжде по границата около Кара-Су. Въ двора той седѣше между часовитѣ и поглеждаше замислено и плахо, като дивечъ по падналъ въ примка. Връщаха се войници отъ града и донасяха новини. Или нѣкой началникъ минаваше. Това бѣха малки случки, които внасяха разнообразие и за минута отвличаха вниманието другаде. Но Адамовъ бѣше откъснатъ отъ тоя животъ: цѣлъ день той си стоеше на височината до брѣга и гледаше мо-